

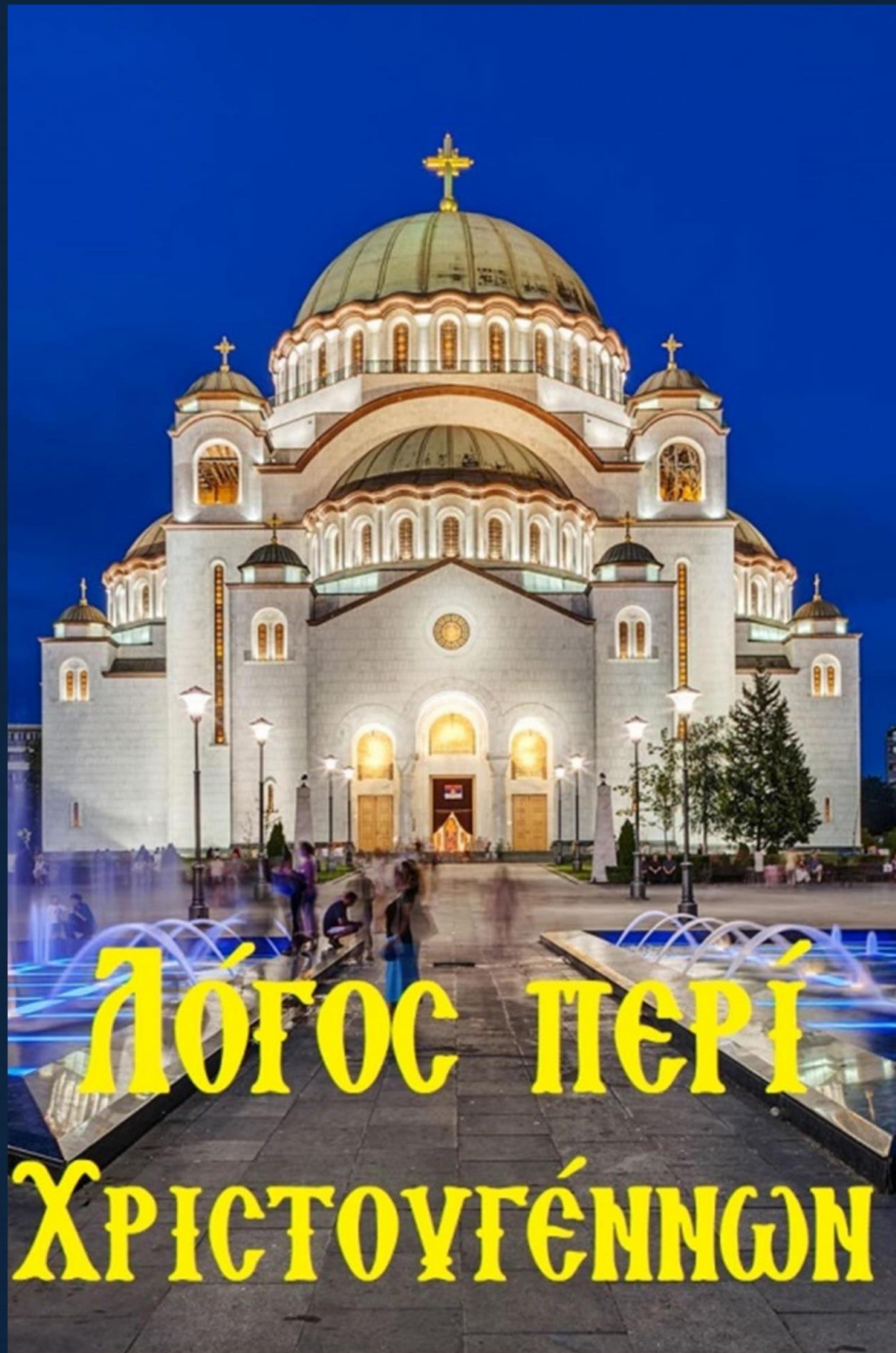
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

ΚΑΘΕΔΡΙΚΟΣ ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ ΒΥΡΓΩΝΟΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ - ΜΑΡΤΙΟΣ 2017

16

Τεύχος

ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

**Με τον Χριστό αλλά και με τις Εικόμες Του
επί της Γης, τους Άνθρώπους**

Το Ενοριακό Ψηφιακό μας Περιοδικό

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ ΒΥΡΩΝΟΣ & ΥΜΗΤΤΟΥ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ:

Καθεδρικός Ιερός Ναός Αγίας Τριάδος Βύρωνος

Κορυτσάς 1 & Κωνσταντινίεη, 162 31 Βύρωνας, Τηλ. 210 7660 859, fax: 213 0291680

WWW.AGIATRIADAVYRONA.GR, e-mail: AGIA-TRIADA@HOTMAIL.GR

ΕΚΔΟΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ - ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΗΣ:

Άιδες. Πρωτοπρεσβύτερος Στέφανος Κωστόπουλος

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Προετοιμασία για τα Χριστούγεννα: Του Μητροπολίτου Καισαριανής, Βύρωνος και Υμηττού κ.κ. Δανιήλ.....2
- Έορτα των Χριστουγέννων.....14

Προετοιμασία για τα Χριστούγεννα

Του Μητροπολίτου Καισαριανής, Βύρωνος και Ύμηττού

κ.κ. Δανιήλ

Οί πιστοί εορτάζουμε μέ πνευματική χαρά καί λαμπρότητα τίς εορτές τῆς θείας Ἐπιφανείας, τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ Παρθένος Μαρία θά φέρει στόν κόσμον τόν Υἱό, πού εἶναι «μεγάλης βουλῆς ἄγγελος, θαυμαστός σύμβουλος, Θεός ἰσχυρός, ἐξουσιαστής, ἄρχων εἰρήνης, πατήρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, Θεός Κύριος» (Ἡσαΐου θ' 6). Θά Τόν φέρει μέσα σέ ἕνα σπήλαιο, στή σιωπή τῆς νύχτας, στήν πόλη τῆς Ἰουδαίας Βηθλεέμ.

Ἡ Ἐκκλησία ἀπό ἕνα καί περισσότερο μῆνα καλεῖ τά παιδιά Της νά προετοιμαστοῦν γιά τόν εορτασμό τοῦ μεγάλου αὐτοῦ γεγονότος. «Δεῦτε πιστοί», ψάλλει στά τροπάρια τῆς, «τά τοῦ Σωτῆρος Γενέθλια προεορτάσωμεν».

α) Πῶς θά προετοιμαστοῦμε γιά τό μεγάλο αὐτό εορτασμό.

β) Ποιές προϋποθέσεις συμμετοχῆς στήν παγκόσμια πανήγυρη

γ) «Τί σοί προσενέγκωμεν, Χριστέ, ὅτι ὥφθης ἐπὶ γῆς ὡς ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς».

Σ' αὐτά τὰ ἐρωτήματα τῆς πνευματικῆς ζωῆς θά ἀπαντήσουμε ἔχοντας ὁδηγό καὶ βοηθό τὰ κείμενα τῆς ἁγίας Γραφῆς καὶ τὴν πνευματικότητα τῆς Ἐκκλησίας μας

Α' Ἡ προετοιμασία μέ τὴν μελέτη τῶν ἱερῶν κειμένων

Ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερος τρόπους γιὰ νὰ ἐτοιμασθοῦμε καὶ νὰ συμμετάσχουμε θεαρέστως στὴν ἐορτὴ τῶν Χριστουγέννων, εἶναι νὰ ἔχουμε σαφῆ γνώση τοῦ ἱστορικοῦ τῆς γεννήσεως καὶ τῆς σημασίας τοῦ ἱεροῦ γεγονότος.

Γιὰ τοῦτο θά ἐρμηνεύσουμε μιά μιά τίς φράσεις τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου.

«Ἀνέβη δέ καὶ Ἰωσήφ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας ἐκ πόλεως Ναζαρέτ εἰς τὴν Ἰουδαίαν εἰς πόλιν Δαβὶδ ἣτις καλεῖται Βηθλεέμ διὰ τὸ εἶναι αὐτόν ἐξ οἴκου καὶ πατρίας Δαυὶδ ἀπογράψασθαι σὺν Μαριὰμ τῇ μεμνηστευμένη αὐτῷ γυνακὶ οὖσῃ ἐγκύῳ» (Λουκᾶ β' 4-5).

Ἡ Παρθένος Μαρία κατοικοῦσε στὴ Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας. Ἦδη πρὶν ἑννιά μῆνες εἶχε συλλάβει ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ ἔφερε στοὺς κόλπους Τῆς Ἐκεῖνο, γιὰ τὸν Ὅποιο εἶπε ὁ Ἄγγελος ὅτι θά εἶναι ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας, ὁ υἱὸς τοῦ Ὑψίστου (Λουκᾶ α' 32).

Οἱ Προφῆτες εἶχαν ἀναγγεῖλει, ὅτι ὁ Μεσσίας θά γεννιόταν στὴ Βηθλεέμ κι ὁ Θεός, πού διευθύνει καὶ διέπει τὰ πάντα καθόρισε ἔτσι ὥστε ὅταν ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου ἡ Παρθένος Μαρία νὰ εὐρεθεῖ στὴ Βηθλεέμ.

Ὁ αὐτοκράτορας τῆς Ρώμης Καίσαρας Αὐγουστος πού ἀναδείχθηκε ἀκούσιο ὄργανο τῆς θείας Προνοίας θέλοντας νὰ ξέρει πόσος ἦταν ὁ πληθυσμὸς τῆς Αὐτοκρατορίας του διέταξε τὴν ἀπογραφή ὅλων τῶν ὑπηκόων του. «Ἐξῆλθε δόγμα (διάταγμα) παρὰ Καίσαρος Αὐγούστου ἀπογράφεσθαι πᾶσαν τὴν οἰκουμένην» (Λουκᾶ β' 1).

Στὴν Ἰουδαία ἡ ἀπογραφή ἔπρεπε νὰ γίνῃ ὄχι στὸν τόπο τῆς διαμονῆς, ἀλλὰ τῆς καταγωγῆς ἐνός ἐκάστου. Ὅπου φυλάσσονταν οἱ οἰκογενειακοὶ κατάλογοι, ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ ἀπογραφοῦν. Ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ λοιπόν ἔπρεπε ἡ Παρθένος Μαρία κι ὁ Ἰωσήφ νὰ ἀνεβοῦν στὴ Βηθλεέμ «διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν ἐξ οἴκου καὶ πατρίας Δαυὶδ», γιὰτὶ καταγόταν ἀπὸ τὸ γένος καὶ τὴν οἰκογένεια τοῦ Δαυὶδ.

Ἡ Βηθλεέμ ἦταν ἡ πρωτεύουσα τῆς φυλῆς Βενιαμίν, ἡ πόλις ἀπὸ τὴν ὁποία καταγόταν ὁ βασιλεὺς Δαυΐδ. Στὴ Βηθλεέμ ἔπρεπε νὰ πᾶνε ὅλοι οἱ ἀπόγονοι τῆς οἰκογενείας Δαυΐδ, γιὰ τὴν ἀπογραφὴ. Στὴ Βηθλεέμ ἀνέβηκαν ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Παρθένο Μαρία. Μαζί τους ἄς ἀναβοῦμε νοερά καὶ μεῖς γιὰ νὰ μελετήσωμε τὰ παράδοξα τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Βηθλεέμ θὰ εἶναι ἡ πρώτη πόλη πού θὰ δεχθεῖ τὸ νεογέννητο βρέφος Ἰησοῦ καὶ θὰ ἀκούσει τούς πρῶτους κλαυθμυρισμούς του. Ὁ προφήτης Μιχαίας εἶχε προεῖπει: «Καὶ σύ Βηθλεέμ, γῆ Ἰούδα, οὐδαμῶς ἐλαχίστη εἶ ἐν τοῖς ἡγεμόσιν Ἰούδα, ἐκ σοῦ γάρ ἐξελεύσεται ἡγούμενος ὅστις ποιμανεῖ τὸν λαόν μου Ἰσραήλ» (2, 6). Καὶ σύ Βηθλεέμ, χώρα τῆς φυλῆς τοῦ Ἰούδα, δέν εἶσαι διόλου ἀσήμαντη ἀνάμεσα σέ ὅλες τίς πόλεις, πού ἡγεμονεύουν στὴ χώρα τῆς φυλῆς Ἰούδα, ἀπὸ σένα θὰ βγεῖ ὁ Ἀρχοντας, πού θὰ ποιμάνει τὸ λαό μου Ἰσραήλ.

Ἡ Βηθλεέμ ἀπέχει ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ 150 χλμ. Γιὰ νὰ φθάσει κάποιος τότε ἐκεῖ ἀπὸ τὴν Ναζαρέτ ἔπρεπε νὰ βαδίσαι πέντε σχεδόν μέρες. Ταξίδι ἐπίπονο καὶ ἐξαντλητικό, ἰδιαίτερα γιὰ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ καὶ γιὰ τὴν Παρθένο Μαρία, πού εὐρίσκετο στὸν ἕνατο μῆνα ἐγκυμοσύνης. Μὲ τὴν πιὸ εὐνοϊκὴ προϋπόθεση ἴσως εἶχαν στὴ διάθεσή τους ἕνα γαῖδουράκι γιὰ τὰ τρόφιμα καὶ τὰ χρειώδη ἀντικείμενα τοῦ ταξιδίου. Ὅταν ἡ Παρθένο Μαρία κι ὁ Ἰωσήφ ἔφθασαν στὴ Βηθλεέμ βρῆκαν καὶ ἄλλους πολλούς πού ἦλθαν γιὰ τὴν ἀπογραφὴ. Κατευθύνθηκαν στό κατάλυμα, πού ἦταν ἴσως τὸ μοναδικό πανδοχεῖο τῆς πόλεως, ἀλλὰ θέσῃ γι' αὐτούς δέν ὑπῆρχε. Ἀνεζήτησαν μιά κατοικία καὶ δέν βρῆκανε. Κτύπησαν πολλές πόρτες, ἄλλα μάταια.. Κανένας δέν τοὺς δέχθηκε. Ὅλοι κώφευσαν στό αἶτημά τους. Κανείς δέν δέχθηκε νὰ τοὺς φιλοξενήσει, ἀφοῦ ἡ κατάσταση τῆς Παρθένου Μαρίας ἦταν φανερὴ.

Τί λύπη γιὰ τὴν Παναγία! Ἐβλεπε νὰ πλησιάζει ἡ στιγμή, πού θὰ ἔφερνε στὸν κόσμον τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ καὶ δέν εἶχε ἕνα σπίτι νὰ Τὸν περιποιηθεῖ, δέν εἶχε ἕνα μοναχικὸ δωμάτιο, ἕνα κρεβάτι. Σεβάσθηκε τὴν θεϊκὴ ἀπόφαση μὲ τέλεια ἐμπιστοσύνη στὸν Κύριο. Μὲ τὸν Ἰωσήφ ἀναζήτησαν ἕνα καταφύγιο κι ἔπειτα ἀπὸ ἐπίμονη ἀναζήτηση βρῆκαν μιά σπηλιά στὰ περὶχωρα. Μιά σπηλιά στὴν πλαγιά ἑνὸς λόφου, μοναχικὴ καὶ ἔρημη. Σπηλιά, πού χρησίμευε νὰ καταφεύγουν τὰ ζῶα κι οἱ ἄνθρωποι στὴ βροχὴ ἢ στὴν κακοκαιρία. Αὐτὴ ἡ σπηλιά χρησίμευσεν καὶ γιὰ καταφύγιο στὴν Παρθένο Μαρία καὶ στὸν Ἰωσήφ καὶ σέ λίγο ἔγινε τὸ παλάτι τοῦ βασιλείου τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς.

Ἐκπληκτοὶ συνηθειτοποιοῦμε τὴν διαφορὰ στὶς κρίσεις τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τίς κρίσεις τοῦ Θεοῦ. Οἱ ἄνθρωποι θὰ ἠθελαν ὁ Θεὸς νὰ ἐτοίμαζε τὸ πιὸ ἀρχοντικὸ

παλάτι για τόν Υίο Του και τό πίο χρυσοπίκιλτο λίκνο. Κι ὅμως ὁ ἴδιος ὁ Θεός διευθετεῖ ἔτσι τά πράγματα, γιατί θέλει ὁ Υἱός Του νά στεφανωθεῖ τήν ταπείνωση, τήν ἀγνότητα καί τήν φτώχεια.

Ἐκεῖ στή σιωπή τῆς νύχτας, στή μοναξιά ἔφερε στόν κόσμο τόν Υἱό Της ἡ Παρθένος Μαρία. Ὑπηρξε μητέρα καί μαῖα ταῦτοχρόνως.

«Καί ἔτεκε τόν υἱόν αὐτῆς τόν πρωτότοκον, καί ἐσπαργάνωσεν αὐτόν καί ἀνέκλινεν αὐτόν ἐν τῇ φάτνῃ» (Λουκᾶ β' 7). Ὅπως ἡ σκέψη βγαίνει ἀπό τή διάνοια, ὅπως τό φῶς διαχέεται ἀπό τόν ἥλιο, ὅπως τό ἄρωμα σκορπίζεται ἀπό τό ἄνθος, ὅπως ὁ ὠριμος καρπός ἀποσπᾶται ἀπό τό δένδρο ἔτσι προῆλθε καί Ἐκεῖνος πού εἶναι τό θεῖο ἄρωμα, τό ἀληθινό φῶς καί ὁ εὐλογημένος καρπός.

«Ἐτεκε τόν Υἱό Αὐτῆς τόν πρωτότοκο» δηλαδή τόν μονογενῆ, γιατί κάθε μονογενής εἶναι καί πρωτότοκος, χωρίς κάθε πρωτότοκος νά εἶναι καί μονογενής. «Ἐσπαργάνωσέν αὐτόν». Ἐκεῖνος πού περιβάλλει (τυλίγει) τόν οὐρανό μέ νεφέλες, περιβάλλεται μέ σπάργανα, σύμβολα τῆς ταφῆς Του.

«Ἀνέκλινε ἐν τῇ φάτνῃ». Ἐκεῖνος πού ἔχει θρόνο τόν οὐρανό καί ὑποπόδιο τή γῆ τοποθετεῖται σέ μιά φάτνη. Τοποθετεῖται σέ μιά φάτνη γιά νά δείξει, ὅτι ἔρχεται γιά νά γίνει ἡ τροφή τῶν λογικῶν ὄντων. Ἐτσι θά ἐλκύσει κοντά Του ὅλους: φτωχοῦς καί πλούσιους, σοφοῦς κι ἀμαθεῖς.

Στό θεϊκό του χαμόγελο κατοπτρίζεται ὁ οὐρανός. Ὁ Ἰωσήφ, ὁ θετός πατέρας Του, δέν σηκώνει τά μάτια του ἀπό ἐπάνω Του, γιατί τό βλέμμα τοῦ Θεοῦ Βρέφους γίνεται τροφή του.

Ἡ Μαρία σκυμμένη ἐπάνω στό παιδί Της τό προσκυνεῖ καί τό λατρεύει. Ποτέ μητέρα δέν ἠγάπησε ἔτσι τό παιδί Της. Εἶναι παιδί Της καί Θεός Της. Γνώριζε τήν ἀνωτερότητά Του καί τό περιβάλλει μέ ὅλη τή φλόγα τῆς ἀγάπης Της. Τό ἀγαπᾶ σάν μητέρα καί τό λατρεύει σάν Θεό Της. Σέ καμιά ἄλλη μητέρα δέν συνδιάσθηκε ἔτσι ἡ ἀγάπη. «ὦ Παναγία Μητέρα, σφίξε στήν ἀγκαλιά σου τόν εὐλογημένο καρπὸν τῆς κοιλίας σου. Βύθισε τό βλέμμα σου στό βλέμμα του καί λοῦσε το μέ τά φιλιὰ σου. Μέ τό χαμόγελό Του σέ ἀναγνωρίζει γιά μητέρα Του, γιατί εἶναι καί δικό Σου παιδί καί παιδί τοῦ οὐράνιου Πατέρα».

Ὁ Βασίλειος Σελευκείας βάζει στό στόμα τῆς Παναγίας τ' ἀκόλουθα λόγια: «Ποίαν ἐπὶ σοί, παιδίον, εὖρω προσηγορίαν ἀρμόττουσαν; Ἀνθρώπου; ἀλλά θεϊκὴν ἔσχες τήν σύλληψιν. Τοῦ Θεοῦ; ἀλλά ἀνθρωπικὴν ἔλαβες σάρκωσιν. Τί οὖν ἐπὶ σοῦ διαπράξομαι ; γαλακτοτροφῆσω, ἢ θεολογήσω; Ὡς μήτηρ θεραπεύσω, ἢ ὥς δούλη

προσκυνήσω; Ὡς υἱόν περιπτύξομαι, ἢ ὥς Θεοῦ προσεύξομαι; Ἐπιδώσω γάλα, ἢ προσενέγκω θυμίαμα; Τί τό ἄρρητον τοῦτο θαῦμα καί μέγιστον; Ὁ οὐρανός, θρόνος σοι ὑπάρχει, καί ὁ ἐμός σε κόλπος βαστάζει. Ὅλος τοῦς κάτω ἐπέστης, καί οὐδ' ὅλως τῶν ἄνω ἀπέστης» (Βασιλείου Σελευκείας, Λόγος ΛΘ', Εἰς τόν Εὐαγγελισμόν τῆς παναγίας Θεοτόκου, PG 85, 448AB)

Δηλαδή: «Πῶς νά σέ ὀνομάσω ἐγώ, ὦ θαυμαστό μου βρέφος; Νά δώσω ἕνα ὄνομα ἀνθρώπου, ἀλλά συνελήφθης μέ θεϊκή ἐνέργεια. Τοῦ Θεοῦ, ἀλλά σαρκώθηκες καί ἔγινες ἄνθρωπος. Τά νά πράξω γιά σένα; Νά σέ θρέψω μέ γάλα ἢ νά θεολογήσω; Ὡς μητέρα νά σέ φροντίσω ἢ ὥς δούλη νά σέ προσκυνήσω. Ὡς υἱό νά σέ ἀγκαλιάσω ἢ νά προσευχηθῶ ὥς Θεό. Νά σέ ταῖσω γάλα ἢ νά σοῦ προσφέρω θυμίαμα; Ποιό εἶναι τό ἄρρητο τοῦτο καί μέγιστο μυστήριο. Ὁ οὐρανός πάνω εἶναι ὁ θρόνος σου καί σέ βαστάζει ἡ ἀγκαλιά μου. Ὁλόκληρος εὐρίσκεσαι μέ τοῦς ἀνθρώπους στή γῇ καί οὐδόλως ἀπεχωρίσθης τοῦς Ἀγγέλους στόν οὐρανό».

«Καί Ποιμένες ἦσαν ἐν τῇ χώρᾳ τῇ αὐτῇ ἀγραυλοῦντες (μένοντες ἔξω στούς ἀγρούς) καί φυλάσσοντες φυλακάς τῆς νυκτός (μέ τή σειρά) τήν ποιμνὴν αὐτῶν» (Λουκᾶ β' 8). Κοντά στή σπηλιά τήν ἴδια νύχτα εὐρίσκονται μερικοί Βοσκοί πού φύλαγαν τά ποιμνιά τους διανυκτερεύοντες στό ὕπαιθρο.

Στούς Βοσκούς πού ἀγρυπνοῦσαν παρουσιάσθηκε ἕνας Ἄγγελος, πού μόλις τόν εἶδαν τρόμαξαν, ἀλλά ἐκεῖνος πρόφθασε καί τοῦς εἶπε: «Μή φοβεῖσθε· Ἰδού εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαράν μεγάλην» (Λουκᾶ β' 10). Σᾶς ἀναγγέλλω χαρμόσυνη εἶδηση πού θά σᾶς προκαλέσει μεγάλη χαρά, «ἥτις ἔσται παντί τῷ λαῷ», ἡ ὁποία θά εἶναι χαρά γιά ὅλο τό λαό τοῦ Θεοῦ, «ὅτι ἐγεννήθη ὑμῖν σωτήρ». Γεννήθηκε γιά σᾶς Σωτήρας, πού σάν ἄνθρωπος εἶναι ὁμοίος σας, ἄλλα χρισμένος μέ τό πλήρωμα τῆς θεότητος εἶναι Κύριός σας. «Ἐν πόλει Δαυΐδ». Γεννήθηκε στήν πόλιν τοῦ Δαυΐδ, στή Βηθλεέμ.

Οἱ πτωχοί δέχονται πρῶτοι τήν χαρμόσυνη εἶδηση. Στούς πτωχοὺς πρῶτα ἀνακοινώνει ὁ Λυτρωτής τήν γέννησή Του κι ὅχι στούς πλουσίους κι ἰσχυροὺς «Εὐαγγελίσασθαι πτωχοῖς ἀπέσταλκέ μέ» (Λουκᾶ δ' 18) θά πεῖ ἀργότερα. Καί γιά νά τοῦς δώσει τή χαρμόσυνη εἶδηση δέν στέλλει ἕνα ἄστρο, ὅπως ἔστειλε ἀργότερα στούς Μάγους, ἀλλά στέλλει τά λειτουργικά καί οὐράνια πνεύματα, τοῦς πρέσβεις τοῦ οὐρανοῦ, τοῦς Ἀγγέλους. Ἔτσι ὁ Θεός δείχνει, ὅτι ἡ πτωχεία δέν εἶναι ἐμπόδιο στήν πίστη. Στή Βηθλεέμ ὑπάρχουν τόσοι πλούσιοι καί μεγάλοι, συγγενεῖς ἴσως τοῦ Ἰωσήφ καί τῆς Παναγίας, μέ βασιλική ἴσως καταγωγή κι ὅμως δέν ἀποτείνεται σ' αὐτούς.

«Καί τοῦτο ὑμῖν τό σημεῖον» (Λουκᾶ β' 12). Καί αὐτό ἄς εἶναι γιά σᾶς τό σημεῖο, δηλαδή ἀπόδειξη μέ τό ὅποιο θά ἀναγνωρίσετε τόν Σωτήρα. «Εὐρήσετε βρέφος ἐσπαργανωμένον». Θά εὐρήτε ἓνα βρέφος τυλιγμένο σέ ἀπλά σπάργανα. «Κείμενον ἐν φάτνῃ» (Λουκᾶ β' 12) τοποθετημένο, ὄχι σέ βασιλικό λίκνο, ἀλλά σέ μιᾷ φάτνῃ. Αὐτός εἶναι ὁ Σωτήρας, αὐτός εἶναι ὁ Μεσσίας. Τά σπάργανα εἶναι τά διακριτικά Του, ἡ φάτνη, ὁ θρόνος Του, ἡ σπηλιά, τό ἀνάκτορό Του. Ἡ ἀνθρώπινη ὑπερηφάνεια θραύεται μιᾷ γιά πάντα μπρός σέ μιᾷ τέτοια ταπείνωση.

«Δόξα Θεῷ ἐν ὑψίστοις». Ἀφοῦ ἔδωσε τό οὐράνιο μήνυμα ὁ Ἄγγελος. ἐνώθηκε μέ πλῆθος ἄλλων Ἀγγέλων καί ὅλοι μαζί ἔψαλαν: «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καί ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία» (Λουκᾶ β' 14). Δόξα ἄς εἶναι στό Θεό πού κατοικεῖ στά ὕψιστα μέρη τοῦ οὐρανοῦ ἀπό μᾶς τούς Ἀγγέλους καί στή γῇ ὁλόκληρῃ πού εἶναι ταραγμένη ἀπό τήν ἁμαρτία καί τά βίαια πάθη, ἃς βασιλεύσει ἡ θεϊκή εἰρήνη, γιατί ὁ Θεός ἐκδήλωσε τώρα λαμπρή τήν εὐνοια καί τήν εὐαρέσκειά Του μέ τήν ἐνανθρωπήσιν τοῦ Λόγου τοῦ Υἱοῦ Του.

Οἱ Βοσκοί πίστευσαν στά λόγια τοῦ Ἀγγέλου, ἄν καί φαίνονται τόσο ἀντίθετα στίς προσδοκίες τῶν ἀνθρώπων. Γεμάτοι εὐγνωμοσύνη γιά τή Χάρη πού ἔλαβο ἀλληλοενθαρρύνονται, ὁ ἓνας λέγει στόν ἄλλο «διέλθωμεν δὴ ἕως Βηθλεέμ». Ἄς πᾶμε λοιπόν ὡς τήν Βηθλεέμ νά δοῦμε αὐτό πού μᾶς εἶπε ὁ Ἄγγελος. Δέν συζητοῦν γιά τήν ἀλήθεια τῶν λόγων τοῦ Ἀγγέλου. Πιστεύουν μέ τήν ἀπλή καί ζωντανή τους πίστι. Ὁ Ἄγγελος δέν τούς ἐπέβαλε νά πᾶνε στή Βηθλεέμ, ἀλλά σέ μιᾷ φλογερῇ καί ταπεινῇ ψυχῇ ἀρκεῖ κανεῖς νά ἐκθέσει τό καλό γιά νά τό ἀσπασθεῖ μέ ζῆλο καί προθυμία. Οἱ καλές ἐμπνεύσεις εἶναι οὐράνια μηνύματα. Μόλις ξαφανίσθηκαν οἱ Ἄγγελοι οἱ Βοσκοί «ἦλθον σπεύσαντες» ξεκίνησαν γρήγορα, χωρίς χρονοτριβή. Ὡς ἀγία προθυμία καί φρόνιμη εὐλυγισία. Ὁ Κύριος μίλησε δέν ἔχουμε παρὰ νά ὑπακούσουμε. «Ὁ Κύριος ἐγνώρισε ἡμῖν». Ὅποιος ἀγαπᾷ δέν ἀντιλέγει... τρέχει. Πότε θά δεχθοῦμε καί μεῖς τό φῶς τῆς χάριτος, χωρίς ἀντίδρασεις, δικαιολογίες, προσκολλήσεις ;

Οἱ Βοσκοί πῆγαν στή Βηθλεέμ «καί ἀνεῦρον τήν τε Μαριάμ καί τόν Ἰωσήφ καί τό βρέφος κείμενον ἐν τῇ φάτνῃ». Αὐτός εἶναι ὁ καρπός τῆς ὑπακοῆς καί τῆς προθυμίας. Εὐρίσκουν τόν Ἰησοῦ στή φάτνη. Τόν προσκυνοῦν. Ἡ φανερὴ φτώχεια ἀντὶ νά τούς ἀπομακρύνει καί νά τούς ἀποθαρρύνει, τούς βοηθεῖ νά πλησιάσουν τόν Σωτήρα, πού φαίνεται τόσο προσιτός. Τί κάνουν γιά νά δείξουν τόν σεβασμό, τή χαρά, τήν ἀγάπη τους; Περνοῦν πολύ ὥρα μπρός στή φάτνη σέ προσευχή καί μελέτη, χωρίς νά ἔχουν ποτέ ἀκούσει πῶς νά προσεύχωνται καί πῶς νά λατρεύουν. Ἀνοίγουν τήν καρδιά των ἀφήνοντας τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ νά ἐνεργήσῃ μέσα τους.

Μένουν έκστατικοί καί κοιτάζουν, ἀφοῦ τό κοίταγμα τους εἶναι προσευχή.

«Καί ὑπέστρεψαν οἱ ποιμένες δοξάζοντες καί αἰνοῦντες τόν Θεόν ἐπὶ πᾶσι οἷς ἤκουσαν καί εἶδαν καθὼς ἐλαλήθη πρὸς αὐτούς» (Λουκᾶ β' 26). Οἱ Βοσκοὶ γύρισαν πίσω στό ποῖμνιο τους καί δόξαζαν καί ὑμνολογοῦσαν τόν Θεό γιά ὅσα ἤκουσαν ἀπό τόν Ἀγγελο καί ὅσα εἶδαν μέ τὰ μάτια τους ὅταν ἐπῆγαν στή Βηθλεέμ καί τὰ ὅποια ἦταν ἀκριβῶς ὅπως τὰ εἶπε ὁ Ἀγγελος. Καί ἐπειδὴ ὁ φτωχός συμπονεῖ τόν φτωχό ἐξάπαντος ξαναγυρίσαν πίσω νά προσφέρουν τὰ φτωχικά τους λευκά σάν τήν ψυχὴ των, δῶρα: λίγο γάλα, λίγο μαλί, τυρί. Δῶρα χρήσιμα γιά τοὺς ξενιτευμένους.

Ἐνθουσιασμός καί χαρὰ πλημμύρισε τήν καρδιά τῶν Βοσκῶν καί δέν ἔκαναν ἄλλο τίς πρῶτες μέρες παρὰ νά διηγοῦνται σέ ὅσους συναντοῦσαν ὅ,τι εἶδαν καί ἤκουσαν. Δέν κρατοῦν ἐγωϊστικά γιά τόν ἑαυτό τους τή χαρὰ τῆς φάτνης. Ὁ ἐνθουσιασμός τους καί ἡ χαρὰ τους μετατρέπεται σέ πράξη, μεταδίδεται καί σέ ἄλλους. Ὅλοι θαύμαζαν γιά ὅσα ἤκουσαν ἀπό τοὺς Βοσκούς. Καί ἡ Παναγία προσεκτικά καί μέ ἐνδιαφέρον ἀκούει ὅσα τῆς διηγοῦνται οἱ Βοσκοί... τίς λεπτομέρειες τῆς ἐμφάνισως τοῦ Ἀγγέλου τὰ λόγια του. Αὐτά ὅλα, ἀναφέρει ὁ εὐαγγελιστής Λουκᾶς, τὰ διετηροῦσε στή μνήμη της καί τὰ συνέκρινε μέ ὅσα ἤκουσε ἡ ἴδια τήν ἡμέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ Της καί ἐνβάθυνε περισσότερο στό συντελεσμένο μυστήριο. «Ἡ δέ Μαριάμ πάντα συνετήρει τὰ ρήματα ταῦτα συμβάλλουσα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς» (Λουκᾶ β' 19).

Μακαρίζουμε τοὺς Βοσκούς πού εἶδαν τό θεῖο Βρέφος στήν φάτνη, ἀλλά πολύ πιό ἄξιοι μακαρισμοῦ πρέπει νά εἴμαστε ἐμεῖς ἀπό τους Βοσκούς. Σήμερα μποροῦμε ὄχι μόνον νά δοῦμε τόν Σωτῆρα μας, ἀλλά καί νά Τόν δεχθοῦμε στήν καρδιά μας. Ἐκεῖνοι Τόν εἶδαν στήν ἀνθρώπινή φύση Του, ἀδύνατο καί μικρό βρέφος χωρίς νά δοῦνε κάποιο θαῦμα Του. Ἐμεῖς Τόν βλέπουμε στά εὐχαριστιακά εἶδη τοῦ Ἄρτου καί τοῦ Οἴνου, ἀφοῦ ἀκούσαμε τόσα θαύματα πού ἔκανε στό διάστημα τῆς ἐπίγειας ζωῆς Του καί βλέπουμε τήν ἐπέκταση τῆς βασιλείας Του. Ἐκεῖνοι ἐπίστευσαν μόνον στά λόγια ἐνός Ἀγγέλου, ὅτι τό βρέφος ἐκεῖνο τό σπαργανωμένο καί κείμενο «ἐν φάτνῃ» εἶναι ὁ Χριστός. Μεῖς πιστεύουμε ὅτι στά εὐχαριστιακά εἶδη εἶναι ὁ Ἰδιος ὁ Σωτῆρας καί Λυτρωτής μας Χριστός, γιατί ὄχι ἓνας Ἀγγελος ἢ Ἅγιός μας τό εἶπε, ἀλλά γιατί ὁ Ἰδιος ἡ ἀλάνθαστη Ἀλήθεια μᾶς βεβαίωσε ὅτι «τοῦτο ἐστὶ τό σῶμά μου... τοῦτο ἐστὶ τό αἷμά μου». Αὐτό εἶναι τό μεγάλο μυστήριο τῆς πίστεώς μας.

* * * * *

2. Οἱ προϋποθέσεις συμμετοχῆς στήν παγκόσμια πανήγυρη

Ειδικώτερα θά μετάσχουμε στην έορτή όπως ή Παρθένος Μαρία, όπως ο άγιος Ίωσήφ, όπως οί Μάγοι, πού ήξεραν πολύ πριν τί μεγάλο γεγονός έμελλε νά συμβεί.

1. Η Παρθένοc Μαρία πριν από έννέα μήνες είχε δεχθει από τό Θεόπεμπτο Άγγελο τό πρωτάκουστο μήνυμα, ότι θά συλλάβει τόν Υίο του Θεού καί απ' Αυτή θά γεννιόταν ο Λυτρωτής του κόσμου. Παρ' όλα αυτά δέν έχει καμιά απαίτηση νά της αποδοθούν ιδιαίτερες τμές, νά της γίνουν εξαιρέσεις, νά την προσέξουν ιδιαίτερα. Έξακολουθει νά ζει βίο ταπεινό καί άσήμαντο. Αυτό είναι τό πρώτο μάθημα για μās για νά συμμετάσχουμε βιώνοντας τόν έορτασμό των Χριστουγέννων. Νά μή ξέρουν οί άλλοι τί θά προσφέρουμε στο Χριστό. Δέν είναι ανάγκη νά διαλαλήσουμε παντού τίς αποφάσεις μας καί τίς προσπάθειές μας. Δεύτερο νά μιμηθούμε την Παναγία στη φρόνηση. Η Παναγία προαισθανόταν, ότι σύντομα θά έφερνε στο φώς τόν Υιό Της καί σάν φρόνιμη γυναίκα πήρε μαζί Της ό,τι ήταν απαραίτητο για νά του προσφέρει τίς πρώτες βοήθειες. Έπρεπε νά πάει στη Βηθλεέμ. Ήταν θέλημα Θεού. Αλλά προνόησε νά έχει καί τά απαραίτητα. «Έσπαργάνωσε τό Βρέφος» (Λουκ. 2, 7), παρατηρεί ο Ευαγγελιστής, αλλά μέ τί σπάργανα, αν δέν τά είχε φέρει μαζί Της; Μόνο ή φαντασία των ποιητών καί των ζωγράφων μπορεί νά παριστάνει τόν Χριστό ολόγυμνο στη φάτνη.

2. Ο άγιος Ίωσήφ άκούει από τόν Άγγελο, ότι Έκείνο πού θά γεννηθει από την Παρθένο «εκ πνεύματος έστιν άγίου» (Ματθαίου α' 20) καί χωρίς νά ζητήσει περισσότερες εξηγήσεις, χωρίς νά δυσπιστήσει, χωρίς νά τρέξει νά διαλαλήσει παντού τό πρωτάκουστο γεγονός, σιωπά, πιστεύει, μελετά τό μυστήριο. Περισυλλογή, Πίστις, Μελέτη είναι οί τρεις άρετές, πού πρέπει νά καλλιεργήσουμε μέσα μας για νά δεχθούμε στην καρδιά μας τόν Χριστό υπό τά είδη του Άρτου καί του Οίνου την ήμέρα των Χριστουγέννων.

3. Οί Μάγοι αν καί δέν ήσαν Ίουδαίοι πολύ πριν γεννηθει ο Χριστός μελετούσαν τίς Γραφές των Ίουδαίων καί γνώριζαν για την ύπόσχεση του Θεού. Βλέπετε μέ ποιό τρόπο ή μετοικεσία στην Βαβυλώνα συνέβαλε στην προετοιμασία των Μάγων. Οί Ίουδαίοι έφεραν στην Βαβυλώνα τίς Γραφές, τίς μελέτησαν καί οί Βαβυλώνιοι καί άνέμεναν. Γι' αυτό καί προετοίμασαν τά πολύτιμα δώρα, πού προσέφεραν στον νεογέννητο Βασιλιά. Τά τρία αυτά δώρα είναι χρυσός, λιβάνι καί σμύρνα.

α) Χ ρ υ σ ό ς, για νά δείξουν, ότι αναγνωρίζουν την υπέρτατη βασιλεία, έξουσία δηλαδή του Θεού, βασιλεία επάνω σε όλα τά κτίσματα καί σε όλες τίς καρδιές. Όπως ο χρυσός είναι τό πιο πολύτιμο μέταλλο, πού ο χρόνος καί τά στοιχεία της φύσεως δέν φθείρουν, έτσι καί τό Βρέφος, πού θά γεννηθει, είναι ο υπέρτατος βασιλιάς καί

«τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος» (Λουκᾶ α' 33).

β) Λιβάνι, γιά νά δείξουν, ὅτι ἀναγνωρίζουν τόν Γεννηθέντα ὡς Θεό. Τό θυμίαμα χρησιμοποιεῖται στήν λατρεία τοῦ Θεοῦ καί ἡ λατρεία προσφέρεται μόνο στόν Θεό. Ἡ προσφορά τοῦ λιβανιοῦ σημαίνει ὅτι οἱ Μάγοι προσκύνησαν τόν Γεννηθέντα ὡς Θεό.

γ) Σμύρνα, πού χρησιμοποιοῦσαν στήν ταφή τῶν νεκρῶν. Ἐτσι προεμήνησαν τόν ἐκούσιο θάνατό Του, ὅτι θά ἀποθάνει γιά νά λυτρώσει τόν ἄνθρωπο καί μέ ἀρώματα εὐσεβεῖς ψυχές θά μυρώσουν τό ἄχραντο σῶμα Του.

Ὅπως οἱ Μάγοι, κι ἐμεῖς ἐγκαίρως πρέπει νά φροντίσουμε νά ἐτοιμασθοῦμε γιά τόν μεγάλο ἑορτασμό τῶν Χριστουγέννων.

3. «Τί σοί προσενέγκωμεν, Χριστέ,

ὅτι ὤφθης ἐπὶ γῆς ὡς ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς».

Ὅσοι πῆγαν στή Βηθλεέμ γιά νά προσκυνήσουν τό θεῖο Βρέφος δέν πῆγαν μέ ἀδειανά τά χέρια. Οἱ Μάγοι, ὅπως εἶδαμε, προσέφεραν χρυσό, λιβάνι καί σμύρνα. Οἱ Ποιμένες, ὅπως ἀναφέρει ἡ παράδοση, γάλα καί κρέας. «Ἐκαστον, «ψάλλει ἡ Ἐκκλησία», τῶν ὑπὸ σοῦ γενομένων κτισμάτων τήν εὐχαριστίαν σοί προσάγει. Οἱ ἄγγελοι τόν ὕμνον, οἱ οὐρανοί τόν ἀστέρα, οἱ Μάγοι τά δῶρα, οἱ ποιμένες τό θαῦμα, ἡ γῆ τό σπήλαιον, ἡ ἔρημος τήν φάτνην · ἡμεῖς δέ Μητέρα Παρθένον» (Ἑσπερινό Στιχηρό τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ τῶν Χριστουγέννων). Ἐμεῖς τί θά προσφέρουμε; Θά προσφέρουμε α) τήν πίστη μας, β) τή λατρεία μας καί γ) τήν ἀγάπη μας.

α) Τήν πίστη.

Διακηρύττουμε, ὅτι τό ἀδύνατο πλασματάκι, πού βρίσκεται στή φάτνη, εἶναι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτής τοῦ κόσμου, ἡ προσδοκία τῶν ἐθνῶν. Πρέπει ἡ πίστη μας νά εἶναι ζωντανή, ὅπως ἐκείνη τῆς Παρθένου Μαρίας, τοῦ ἁγίου Ἰωσήφ, τῶν Ποιμένων καί τῶν Μάγων.

Διερωτηθήκαμε ἄραγε : Πόσο εὐτυχισμένη ἦταν ἡ Παρθένος Μαρία, πού εἶχε ἀκατάπαυστα κοντά Της τόν Χριστό! Πόσο μακάριος ὁ ἅγιος Ἰωσήφ, πού ἐπαγρυπνοῦσε γιά τό θεῖο Βρέφος! Πόσο εὐτυχισμένοι οἱ Βοσκοί, πού κάθονταν τόσο κοντά τήν νύχτα τῆς Γεννήσεως καί εἶδαν καί ἄκουσαν τά θαυμαστά καί παράδοξα τῆς νύχτας ἐκείνης! Πόσο προνομιούχοι ἦταν οἱ σεβάσμιοι ἐκεῖνοι σοφοί της

Ανατολῆς, πού ἦλθαν ἀπό τόσο μακριά νά προσκυνήσουν τόν Θεό, πού ἔλαβε σάρκα γιά μᾶς!

Ἡ Παναγία ὅμως, ὁ ἅγιος Ἰωσήφ, οἱ Ποιμένες, οἱ Μάγοι καί γενικά ὅσοι πλησίασαν τόν Χριστό, εἶχαν ζήσει μέ ἓνα βαθύ αἶσθημα πίστεως, πολύ πιό δύσκολο ἀπό κεῖνο πού ἀπαιτεῖται ἀπό μᾶς. Ἡ Παναγία εἶχε ἀκούσει ἀπό τόν ἴδιο Ἀρχάγγελο Γαβριήλ ὅτι θά ἔφερνε στόν κόσμο τόν Μεσσία, τόν Υἱό τοῦ Θεοῦ (Λουκᾶ α', 26-38), κι ὅμως βλέπει στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ ἓνα κοινό παιδί, ὅπως τά ἄλλα. Τό ἔβλεπε νά ἔχη ἀνάγκη ἀπό τροφή, νερό, νά ὑπόκειται σέ ὅλες τίς καιρικές μεταβολές, σέ ὅλες τίς βρεφικές ἀνάγκες... Τί πίστη ἔπρεπε νά ἔχη ἡ Παναγία γιά νά μή ἐπιτρέπει στόν ἑαυτὸν Τῆς τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία ὅτι τό παιδί τῆς ἦταν Υἱός Θεοῦ;

Τό ἴδιο καί ὁ ἅγιος Ἰωσήφ. Ἄκουσε ἀπό τόν Ἀγγελο ὅτι «τό γάρ ἐν αὐτῇ γεννηθέν ἐκ πνεύματος ἐστὶν Ἁγίου» (Ματθαίου α' 20), ὅτι εἶναι ὁ Μεσσίας, πού ὅλοι περιμένουν. Κι ὅμως Τόν βλέπει νά ἔχη ἀνάγκη ἀπό ἓνα ἐπίγειο προστάτη γιά νά Τόν ὑπερασπίζεται καί νά φροντίζει μή Τόν φονεύσουν. Ἐκεῖνος, πού ἦταν παντοδύναμος, παιδί παντοδυνάμου Θεοῦ, νά ἔχει ἀνάγκη ἀπό ἄλλους θνητούς καί ἀδύνατους γιά νά Τόν θρέψουν καί νά Τόν προστατεύσουν. Παράξενο πράγμα καί πρωτάκουστο! Κι ὅμως ἡ πίστη τοῦ Ἰωσήφ οὔτε στό ἐλάχιστο κλονίζεται.

Οἱ Ποιμένες βλέπουν γιά μιὰ στιγμή ἐκπληκτικά φαινόμενα. Ἀκούουν τά παράξενα λόγια τῶν Ἀγγέλων. Τρέχουν. Δέν βλέπουν παρὰ «βρέφος ἐσπαργανωμένον κείμενον ἐν φάτνῃ» (Λουκᾶ β', 12) κι ὅμως δέ διστάζουν ν' ἀναγνωρίσουν τό ἀδύνατο πλασματάκι ὡς Μεσσία, πού περιμένουν ἀπό χρόνια, σύμφωνα μέ τά λόγια τῶν Ἀγγέλων.

Οἱ Μάγοι διαβάζουν τὴν Γραφή. Πιστεύουν, ἀναλαμβάνουν κοπιαστικό καί μακρινό ταξίδι μέ ὁδηγό τό ἀστέρι. Τό ἀστέρι κρύβεται, συναντοῦν δυσκολίες, ἡ ζωντανή τους πίστη τοὺς κατευθύνει ὡς τό ποθούμενο τέλος.

Δέν εἶναι ἀλήθεια λοιπόν, ὅτι ὅσοι πλησιάζουν τόν Χριστό δέν ἔχουν ἀνάγκη ἀπό πίστη, ὅταν μάλιστα ἀντιμετωπίζουν δυσκολίες ἐναντίον τῆς πίστεως. Ἐνόσο ζοῦσε ὁ Χριστός στή γῆ ἦταν σάν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Σπάνιες φορές ἄφηνε νά μικρὸ φῶς τῆς θεότητός Του νά λάμψει στήν ἀνθρώπινη φύσι, ὅπως ἔγινε στή Γέννηση, στό Θαβώρ καί στή Σταύρωση. Στίς ἄλλες στιγμές χρειαζόταν γιά ὅσους τόν πλησίαζαν νά ἔχουν ζωντανή κι ἀκλόνητη πίστη. Στόν Χριστό δέν πηγαίνει κανεὶς τρέχοντας ἄλλα πιστεύοντας.

β) Τὴν λατρεία.

Στό αδύνατο βρέφος, πού γεννήθηκε στο σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ καί γεννιέται μυστικά γιά μᾶς θά Τοῦ ἀποδώσουμε ὅλο τό σεβασμό καί τήν ἀγάπη τῆς καρδιάς μας. Θά τό λατρεύουμε καί θά τό προσκυνοῦμε, γιατί εἶναι ἀληθινός Θεός καί μακάρι ὅλες οἱ φυλές καί οἱ γλῶσσες νά Τοῦ ἀπέδιδαν τόν σεβασμό.

γ) Τήν ἀγάπη.

Ἡ ἀγάπη ἐκδηλώνεται μέ δῶρα. Ἀλλά τά δῶρα, πού ἔχουμε νά προσφέρουμε εἶναι τόσο ἀσήμαντα, πού δέν μποροῦν νά ἐκδηλώσουν ὅλο τό μέγεθος τῆς ἀγαπῆς μας, γιά τό θεϊκό βρέφος. Εἴμαστε πρόθυμοι ὅμως νά τοῦ προσφέρουμε ὅ,τι ἔχουμε, ὅ,τι μᾶς ἀνήκει: Τίς καλές μας προσπάθειες γιά τήν ἀπόκτησι τῆς ἀρετῆς, τό ζῆλο μας γιά τή δόξα Του, τήν θεάρεστη ζωή μας. Θά τοῦ παρουσιάσουμε ἀκόμα κι αὐτά τά σφάλματά μας γιά νά μᾶς τά συγχωρήσει;

* * * * *

Ἡμεῖς ἐορτάζωμεν Χριστοῦ τήν γέννησιν

εὐσεβοφρόνως ἐκ ψυχῆς πίστιν, ἐλπίδα, ἀγάπη προσφέρωμεν Αὐτῷ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ

Ακούστε
τον διαδικτυακό
ραδιοφωνικό σταθμό
της Ενορίας
Αγίας Τριάδος
Βύρωνος

www.agiatriadavyrona.gr

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ: π. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ
210-76.60.859

Ήθη και έθιμα των Χριστουγέννων

- **Η προέλευση των καλάντων**

Την ονομασία τους, την πήραν από την λατινική λέξη *calenda*, που διαμορφώθηκε από το ελληνικό ρήμα *καλώ*. Παιδιά, κατά ομάδες, περιφέρονταν και περιφέρονται στα σπίτια, στους δρόμους, στα καταστήματα και τραγουδούν με ειδικό όργανο τραγούδια, που αφορούν τα Χριστούγεννα, τη γιορτή της Πρωτοχρονιάς, τη γιορτή του Μ. Βασιλείου και μερικά και την Περιτομή του Χριστού.

Το έθιμο αυτό προϋπήρχε στην Ελλάδα, πριν από την Ρώμη.

Τα παιδιά κρατούσαν ένα κλαδί ελιάς ή δάφνης, στολισμένο με καρπούς και άσπρο μαλλί (η λεγόμενη ειρεσιώνη, από το έριο = μαλλί), γύριζαν και τραγουδούσαν και τους έδιναν δώρα.

Μετά, πήρε το έθιμο αυτό και η Ρώμη. Στο Βυζάντιο κρατούσαν ραβδιά, ή φανάρια, ή ομοιώματα πλοιαρίων ή και κτιρίων, στολισμένα και τραγουδώντας, συνόδευαν το τραγούδι με κρούση τριγώνου ή τύμπανου... (περίφημος ο σχετικός πίνακας του Νικηφόρου Λύτρα ο

τυμπανιστής – 1832 – 1927).

Σήμερα η βάση, και μάλιστα στους Πόντιους, διασώζεται άθικτη. Ακούμε κάλαντα πολλά και ποικίλα, με πολλές παραλλαγές και αποχρώσεις, στα διάφορα διαμερίσματα της χώρας μας.

(Από το βιβλίο «Ήθη, έθιμα και... άλλα» του π. Τιμόθεου Κ. Κιλίφη)

- **Τα Κόλιεντα (Καστοριά)**

Τα τοπικά παραδοσιακά χριστουγεννιάτικα κάλαντα της Καστοριάς εξακολουθούν να τραγουδιούνται και σήμερα τα χαράματα της 23ης Δεκεμβρίου από τις παρέες μικρών και μεγάλων και από τα μέλη πολιτιστικών σωματείων, τα οποία, νιώθοντας την περιθωριοποίηση που δέχονται τα τελευταία χρόνια από κάλαντα άλλων περιοχών, κατορθώνουν κάθε παραμονή Χριστουγέννων να μας τα θυμίζουν, προστατεύοντάς τα από τη λησμονιά και τη φθορά του χρόνου.

Χαρά και συγκίνηση προσφέρουν οι στίχοι τους, γιατί απευθύνονται σ' όλα τα μέλη της οικογένειας, από τον μεγαλύτερο έως τον πιο μικρό.

Τα παλαιότερα χρόνια, οι νοικοκυραίοι έδιναν για δώρο στα παιδιά που τραγουδούσαν τα κάλαντα, καρύδια, μήλα και μπιλίτσκες (μικρά χοιρινά λουκάνικα) και σπανιότερα χρήματα.

- **Κόλλιντα και Καλαντάρηδες (Φυλακτό)**

Αντίστοιχο έθιμο με τα κάλαντα σε άλλες περιοχές της Ελλάδας, οι καλαντάρηδες την παραμονή των Χριστουγέννων αφορούν στην περιφορά των νεαρών που πρόκειται να πάνε φαντάροι, κατά την οποία τραγουδούν το παραδοσιακό τραγούδι: «Σαράντα μέρες έχουμι Χριστόν που καρτερούμι, κι αυτές σαράντα τώρα θέλω να τον τραγουδήσω. Χριστούγεννα, να Χριστούγεννα, Χριστός τώρα γεννιέται. Γεννιέτι και βαφτίζετι, στο μέλι και στο γάλα. Το μέλι το τρων οι άρχοντες, το γάλα οι αφεντάδες. Και μεις να σας τραγουδήσουμε, Χριστός να σας φυλάει, Και του χρόνου».

Σκοπός των καλαντάρηδων είναι η συλλογή κάποιου χρηματικού ποσού, που θα έχουν στη διάθεσή τους όσο διαρκεί η θητεία τους, η οποία θεωρείται προθάλαμος της ωρίμανσής τους. Έτσι, το έθιμο συνδυάζει τον εορτασμό των Χριστουγέννων με το πέρας των νεαρών στην

ενηλικίωση.

(πηγή: in.gr)

- **«Καληνеспέρα» (Χωριά της Έξω Μάνης)**

Την παραμονή των Χριστουγέννων, με το ηλιοβασίλεμα βγαίναμε στην «Καληνеспέρα». Όλα τα παιδιά είχαν φτιάξει τις παρέες τους, είχαν σχηματίσει ομαδούλες και είχαν ετοιμαστεί για τα κάλαντα με πολλές πρόβες.

Μπαίναμε στα σπίτια, που ήταν όλα ανοιχτά και περίμεναν, και αφού χαιρετούσαμε ρωτάγαμε:

– Να τα πούμε; να τα πούμε;

– Πέστε τα.

Ήταν πάντοτε καταφατική η απάντηση. Αρχίζαμε τότε δυνατά και πολλές φορές παράτονα «Καλήν εσπέρα άρχοντες...» και τελειώναμε: «σ' αυτό το σπίτι πού 'ρθαμε πέτρα να μη ραγίσει...». Οι νοικοκυρές μας εύχονταν «και του χρόνου» και μας έδιναν χρήματα ή μας έριχναν από το ρογί του σπιτιού, λάδι στο ντενεκάκι που κάποιος από μας κρατούσε...

Φυσικά το ύψος της αμοιβής ήταν πάντα σχετικό με την οικονομική κατάσταση και την... τσιγκουνιά του καθενός. Στα λυπημένα σπίτια δεν λέγαμε τα κάλαντα. Όταν τελείωνε η γύρα και περνούσαμε όλα τα σπίτια του Χωριού, πηγαίναμε και πουλάγαμε το λάδι στον μπακάλη και κάναμε δίκαιη μοιρασιά σε όλα τα έσοδα.

(Από το περιοδικό «Μάνη, χθες, σήμερα, αύριο»)

Η ιστορία του Χριστογεννιάτικου Δέντρου

Το Χριστουγεννιάτικο δέντρο ως σύμβολο

Ο Άγγλος ιερομόναχος Άγιος Βονιφάτιος ήταν αυτός που καθιέρωσε το Χριστουγεννιάτικο δέντρο ως σύμβολο τον 8ο αιώνα μ.Χ. Σύμφωνα με την παράδοση για να εξαλείψει την ιερότητα που απέδιδαν οι ειδωλολάτρες στη δρυ, έβαλε στη θέση του το έλατο σαν σύμβολο χριστιανικό και ειδικότερα σαν σύμβολο των Χριστουγέννων.

Η παράδοση θέλει το ιδρυτή του Προτεσταντισμού Μαρτίνο Λούθηρο να είναι αυτός ο οποίος καθιέρωσε το στόλισμα του Χριστουγεννιάτικου δέντρου ενώ το 1882 στην Νέα Υόρκη στολίστηκε το πρώτο ηλεκτρικά φωτισμένο Χριστουγεννιάτικο δέντρο από ένα συνάδελφο του Τόμας Έντισον

Το Χριστουγεννιάτικο δέντρο στην Ελλάδα

Το έθιμο του Χριστουγεννιάτικου δέντρου το έφεραν στην χώρα μας οι Βαυαροί και στην Ελλάδα για πρώτη φορά στολίστηκε δέντρο στα Ανάκτορα του Όθωνα το 1833.

Πρόδρομος του χριστουγεννιάτικου δέντρου στην Ελλάδα ήταν το παραδοσιακό Χριστόξυλο ή Δωδεκαμερίτης ή Σκαρκάνζαλος κυρίως στα χωριά της Βορείου Ελλάδος.

Κάθε Χριστούγεννα έβαζαν ένα μεγάλο κούτσουρο από άγρια κερασιά, πεύκο ή ελιά στο τζάκι όπου θα έκαιγε για όλο το 12ήμερο των γιορτών από τα Χριστούγεννα ως τα Φώτα. Σύμφωνα με την παράδοση φέρνει καλοτυχία και κυρίως προστατεύει το σπίτι από τους καλικάντζαρους που μπαίνουν από τις καμινάδες και κλέβουν ή κάνουν ζημιές στο νοικοκυριό.

(Πηγή: madata.gr)

- **Το ελληνικό καραβάκι**

Το έθιμο του χριστουγεννιάτικου δέντρου, όπως και να έχει, δεν είναι ελληνικό. Ελληνικό είναι το καραβάκι που εμφανίστηκε λίγο μετά την τουρκοκρατία. Με την αποτίναξη του τουρκικού ζυγού, οι Έλληνες προσπάθησαν να αναπτύξουν τη ναυτιλία και το εμπόριο. Έτσι, όταν κατά την περίοδο των Χριστουγέννων, οι ναυτικοί γύριζαν στα σπίτια τους για τις γιορτές, οι νοικοκυρές στόλιζαν ένα καράβι.

- **«Το Χριστόψωμο» (Έθιμο Κρήτης)**

Το ζύμωμα του χριστόψωμου θεωρείται έργο θείο και είναι έθιμο καθαρά Χριστιανικό. Οι γυναίκες φτιάχνουν τη ζύμη με ιδιαίτερη ευλάβεια και υπομονή. Το ζύμωμα είναι μια ιεροτελεστία. Χρησιμοποιούν ακριβά υλικά, όπως ψιλοκοσκινισμένο αλεύρι, ροδόνερο, μέλι, σουσάμι, κανέλα και γαρίφαλα, και κατά τη διάρκεια του ζημώματος λένε: «Ο Χριστός

γεννιέται, το φως ανεβαίνει, το προζύμι για να γένει.» Πλάθουν το ζυμάρι και παίρνουν τη μισή ζύμη και φτιάχνουν μια κουλούρα. Με την υπόλοιπη φτιάχνουν σταυρό με λουρίδες απ' τη ζύμη. Στο κέντρο βάζουν ένα άσπαστο καρύδι ή ένα αυγό, συμβολίζοντας τη γονιμότητα. Στην υπόλοιπη επιφάνεια σχεδιάζουν σχήματα με το μαχαίρι ή με το πιρούνι, όπως λουλούδια, φύλλα, καρπούς, πουλάκια. Σε πολλά μέρη τα χριστόψωμα, τα έφτιαχναν κεντημένα με ωραία σχήματα που γίνονταν πάνω στο ζυμάρι με διάφορα ποτήρια, μικρά ή μεγάλα ή κούπες από βελανίδια που συμβόλιζαν την αφθονία που ήθελαν να έχουν στην παραγωγή των ζώων και της σοδειάς του σπιτιού τους.

Για το χριστουγεννιάτικο τραπέζι, το Χριστόψωμο είναι ευλογημένο ψωμί, αφού αυτό θα στηρίξει τη ζωή του νοικοκύρη και της οικογένειάς του. Το κόβουν ανήμερα τα Χριστούγεννα, δίνοντας πολλές ευχές. Απαραίτητος επάνω, χαραγμένος ο σταυρός. Την ημέρα του Χριστού, ο νοικοκύρης παίρνει το χριστόψωμο, το σταυρώνει, το κόβει και το μοιράζει σ' όλη την οικογένειά του και σε όσους παρευρίσκονται στο χριστουγεννιάτικο τραπέζι. Μερικοί, εδώ βλέπουν ένα συμβολισμό της Θείας κοινωνίας, όπως ο Χριστός έδωσε τον άρτον της ζωής σε όλη την ανθρώπινη οικογένειά του.

Από τις προετοιμασίες της παραμονής των Χριστουγέννων πιο χαρακτηριστική είναι εκείνη που αναφέρεται στο ζύμωμα του χριστόψωμου. Κατά τόπους φτιάχνεται σε διάφορες μορφές και έχει διαφορετικές ονομασίες όπως: «το ψωμί του Χριστού», «Σταυροί», «βλάχες» κ.ά.»

- **«Το Χριστόξυλο» (Έθιμο Μακεδονίας)**

Στα χωριά της βόρειας Ελλάδας, από τις παραμονές των εορτών ο νοικοκύρης ψάχνει στα χωράφια και διαλέγει το πιο όμορφο, το πιο γερό, το πιο χοντρό ξύλο από πεύκο ή ελιά και το πάει σπίτι του. Αυτό ονομάζεται Χριστόξυλο και είναι το ξύλο που θα καίει για όλο το δωδεκαήμερο των εορτών, από τα Χριστούγεννα μέχρι και τα Φώτα, στο τζάκι του σπιτιού. Η στάχτη των ξύλων αυτών προφύλασσε το σπίτι και τα χωράφια από κάθε κακό. Πριν ο νοικοκύρης φέρει το Χριστόξυλο, κάθε νοικοκυρά φροντίζει να έχει καθαρίσει το σπίτι και με ιδιαίτερη προσοχή το τζάκι, ώστε να μη μείνει ούτε ίχνος από την παλιά στάχτη.

Καθαρίζουν ακόμη και την καπνοδόχο, για να μή βρίσκουν πατήματα να κατέβουν οι καλικάντζαροι, τα κακά δαιμόνια, όπως λένε στα παραδοσιακά χριστουγεννιάτικα παραμύθια. Το βράδυ της παραμονής των Χριστουγέννων, όταν όλη η οικογένεια θα είναι μαζεμένη γύρω από το τζάκι, ο νοικοκύρης του σπιτιού ανάβει την καινούρια φωτιά και μπαίνει στην εστία το Χριστόξυλο. Σύμφωνα με τις παραδόσεις του λαού, καθώς καίγεται το Χριστόξυλο, ζεσταίνεται ο Χριστός στη φάτνη Του. Σε κάθε σπιτικό, οι νοικοκυραίοι προσπαθούν το Χριστόξυλο να καίει μέχρι τα Φώτα.

«Η κοτόσουπα» (Έθιμο Κρήτης)

Κύριο πιάτο την ημέρα των Χριστουγέννων είναι η γαλοπούλα. Την πρωτοχρονιά η συνήθεια ήταν να φτιάχνουν κότα ή «κούρκο» (γαλοπούλα) γεμιστό με κάστανα, καρύδια, σταφίδες, κιμά, κρεμμύδι, πιπέρι και μαϊντανό, όλα καβουρδισμένα. Το έθιμο της γαλοπούλας έφτασε στην Ευρώπη από το Μεξικό το 1824 μ.Χ. Ενα άλλο συνηθισμένο πιάτο είναι το ψητό χοιρινό κρέας (το ψήσιμο γινόταν στη χόβολη του τζακιού). Υπήρχε όμως και η εποχή που τη μέρα αυτή έτρωγαν χοιρινό με πρασοσέλινο ή όποιο άλλο κρέας με πιλάφι.

Ωστόσο, σε αρκετές περιοχές της χώρας μας διατηρείται το έθιμο της κοτόσουπας, ιδιαίτερα στη Θεσσαλία και στην Κρήτη. Παλαιότερα η κοτόσουπα αποτελούσε το κυρίως πιάτο που έτρωγαν οι Έλληνες όταν επέστρεφαν από την εκκλησία.

• «Το αναμμένο πουρνάρι» (Έθιμο Ηπείρου)

Μια ωραία συνήθεια που βασίζεται σε μια παλιά παράδοση. Όταν γεννήθηκε ο Χριστός και πήγαν, λέει, οι βοσκοί να προσκυνήσουν, ήταν νύχτα σκοτεινή. Βρήκαν κάπου ένα ξερό πουρνάρι κι έκοψαν τα κλαδιά του. Πήρε ο καθένας από ένα κλαδί στο χέρι, του έβαλε φωτιά και γέμισε το σκοτεινό βουνό χαρούμενες φωτιές και τριξίματα και κρότους. Από τότε, λοιπόν, έχουν τη συνήθεια στα χωριά της Άρτας, όποιος πάει στο σπίτι του γείτονα, για να πει τα χρόνια πολλά, καθώς και όλα τα παιδιά τα παντρεμένα, που θα πάνε στο πατρικό τους, για να φιλήσουν το χέρι του πατέρα και της μάνας τους, να κρατούν ένα κλαρί πουρνάρι, ή ό,τι άλλο δεντρικό που καίει τρίζοντας. Στο δρόμο το ανάβουν και το

πηγαίνουν έτσι αναμμένο στο πατρικό τους σπίτι και γεμίζουν χαρούμενες φωτιές και κρότους τα σκοτεινά δρομάκια του χωριού.

Ακόμη και στα Γιάννενα το ίδιο κάνουν. Μόνο που εκεί δεν κρατούν ολόκληρο το κλαρί το πουρνάρι αναμμένο στο χέρι τους – είναι μεγάλη πολιτεία τα Γιάννενα – αλλά κρατούν στη χούφτα τους μια χεριάδα φυτόφυλλα και πουρναρόφυλλα, που τα πετούν στο τζάκι, μόλις μπούνε και καλημερίζουν. Κι όταν τα φύλλα τα ξερά πιάσουν φωτιά κι αρχίσουν να τρίζουν και να πετάνε σπίθες, εύχονται: «Αρνιά, κατσίκια, νύφες και γαμπρούς!» Αυτή είναι η καλύτερη ευχή για κάθε νοικοκύρη. Να προκόβουν τα κοπάδια του, να πληθαίνει η φαμελιά του, να μεγαλώνουν τα κορίτσια και τα παλικάρια του, να του φέρνουν στο σπίτι νύφες και γαμπρούς, να του δώσουν εγγόνια που δε θ' αφήσουν τ' όνομα το πατρικό να σβήσει.

- **Οι καλικάντζαροι**

Οι καλικάντζαροι είναι μια παλιά παράδοση στην πατρίδα μας. Και σε κάθε τόπο, και πιο πολύ στα χωριά, υπάρχουν χίλιοι θρύλοι και έθιμα γύρο από αυτούς. Εμφανίζονται κάθε Χριστούγεννα. Μερικοί λένε ότι είναι πνεύματα, άλλα καλά και άλλα κακά. Άλλοι πάλι πιστεύουν ότι είναι παράξενα όντα, μαλλιαρά και ότι τρυπώνουν στα σπίτια από τις καμινάδες. Τις νύκτες πηγαίνουν και κλέβουν τα φαγητά που βρίσκουν και πιο πολύ τα σύκα γιατί τους αρέσουν πολύ. Όταν τελειώσουν το φαγητό τους αρχίζουν να χορεύουν.

Όλοι οι χωρικοί, όταν πλησιάζει βράδυ, φοβούνται να ξεμυτίσουν από το σπίτι τους, προπάντων τα μικρά παιδιά, ως ότου έρθει η γιορτή των Φώτων, που ρίχνουν το σταυρό και οι καλικάντζαροι εξαφανίζονται. Τότε πάνε και ζούνε κάτω από τη γη. Και εμφανίζονται πάλι τα άλλα Χριστούγεννα.

Σε πολλά χωριά ρίχνουνε αναμμένα κάρβουνα στα πηγάδια, για να μην μαγαρίσουν οι καλικάντζαροι.

Δεν μπορώ να σας εξηγήσω καλύτερα, τι είναι ένας Καλικάντζαρος, γιατί απλούστατα δεν υπάρχουν.

(Από την εγκυκλοπαίδεια του Χάρη Πάτση)

- Τα Χριστούγεννα στα Βαλκάνια

Οι ημέρες των Χριστου-γέννων είναι αφιερωμένες στην παράδοση, τα ήθη και τα έθιμα. Τα Χριστούγεννα εορτάζονται με διάφορους τρόπους στις βαλκανικές χώρες, με τα ξεχωριστά ήθη και τα έθιμα του κάθε τόπου να “χρωματίζουν” τις γιορτινές ημέρες και να αποτελούν “όαση” χαράς για μικρούς και μεγάλους..

Στη Ρουμανία, την παραμονή των Χριστουγέννων, στους δρόμους αντηχούν οι χαρούμενες φωνές μικρών αλλά και... μεγαλύτερων που ψάλλουν τα κάλαντα. Σε ορισμένες, μάλιστα, περιοχές τα κάλαντα αναφέρονται στον Τραϊανό, τον Ρωμαίο αυτοκράτορα που κατέλαβε τη Δακία το 106 μ.Χ.

Οι παρέες των “καλαντάδων” γυρίζουν τα σπίτια και μοιράζονται ό,τι τους προσφέρουν οι σπιτονοικοκύρηδες: καρύδια, μήλα και τοπικά εδέσματα, όπως αλμυρά κουλουράκια.

Ένα άλλο έθιμο που διατηρούν οι “καλαντάδες” είναι ότι κρατούν ένα αστέρι- που συμβολίζει το άστρο της Βηθλεέμ- όταν ψάλλουν τα κάλαντα. Το αστέρι φέρει χρωματιστά χαρτιά και καμπανούλες, ενώ έχει και παραστάσεις αγγέλων και τα κάλαντα με το αστέρι αντηχούν στα δρομάκια από τις 24 μέχρι τις 27 Δεκεμβρίου.

Την ημέρα των Χριστουγέννων το ψωμί μπαίνει κάτω από το τραπέζι για να φέρει καλοτυχία στο σπίτι και το γουρουνόπουλο αποτελεί το κυρίως χριστουγεννιάτικο γεύμα.

Στη Βουλγαρία, η έναρξη του εορτασμού των Χριστουγέννων είναι η 22η Δεκεμβρίου, ημέρα που γιορτάζεται ο άγιος Ιγνάτιος. Σύμφωνα με τις λαϊκές δοξασίες, η ημέρα αυτή είναι η αρχή της νέας χρονιάς, άρα είναι πολύ σημαντικό το ποδαρικό στο σπίτι να γίνει από έναν άνθρωπο που θα φέρει γούρι. Ο δανεισμός αποφεύγεται την ημέρα του αγίου Ιγνατίου, ώστε ο πλούτος να μείνει στο σπίτι όλο το νέο έτος.

Ανήμερα τα Χριστούγεννα διεξάγεται η τελετή των “Koleduvane”, όπου νεαρά αγόρια, μεταμφιεσμένα, ψάλλουν τα κάλαντα και εύχονται υγεία και ευτυχία. Τα Χριστούγεννα ετοιμάζεται ένα ειδικό ψωμί (όπως η βασιλόπιτα της Πρωτοχρονιάς), όπου τοποθετείται ένα νόμισμα και το βράδυ κόβεται από τον ιδιοκτήτη και μοιράζεται στα μέλη της

οικογένειας, αφού πρώτα ορισμένα κομμάτια κοπούν για την Παναγία και το σπίτι. Οι στάχτες από τα τζάκια που καίνε σκορπίζονται στα χωράφια για να φέρουν καρποφορία σύμφωνα με τις βουλγαρικές δοξασίες.

Στη Βουλγαρία δεν βάζουν ποτέ κρέας στο τραπέζι παραμονή των Χριστουγέννων, μόνο ανήμερα και φτιάχνουν επτά διαφορετικά πιάτα φαγητού την παραμονή των Χριστουγέννων, όπως ντολμαδάκια με κληματόφυλλα και ρύζι, βρασμένα φασόλια και πιπεριές, μαμαλίγκα-ψωμί από καλαμποκάλευρο. Δεν μαζεύουν ποτέ το τραπέζι που φάγανε πριν από τα Χριστούγεννα και αφήνουν το τζάκι αναμμένο μέχρι να ξημερώσει.

Στην Κροατία, η εορταστική περίοδος αρχίζει στις 6 Δεκεμβρίου, οπότε γιορτάζεται ο Άγιος Νικόλαος και στις 13 Δεκεμβρίου, την ημέρα της Αγίας Λουκίας. Ο Άγιος Νικόλαος φέρνει δώρα στα παιδιά που δεν έκαναν αταξίες όλη τη χρονιά. Το Χριστουγεννιάτικο τραπέζι κοσμεί ένα κομμάτι σανό με μία κόκκινη κορδέλα και ένα μήλο, που συμβολίζει τη γονιμότητα. Το σανό, μετά τις γιορτές, το ταΐζουν στα ζώα, σύμφωνα με τα έθιμα. Το Χριστουγεννιάτικο δέντρο στολίζεται με καρύδια, γλυκά, κεριά και γυάλινα παιχνίδια.

Στη Σερβία και στο Μαυροβούνιο τα Χριστούγεννα κόβουν ένα ψωμί με νόμισμα που ονομάζεται “cesnica” (τσέσνιτσα) και όποιος τύχει το φλουρί έχει καλοτυχία για τη νέα χρονιά. Στο τραπέζι σκορπούν άχυρα, όπως και στην Κροατία, για να υπάρχει υγεία. Την παραμονή των Χριστουγέννων επίσης αγοράζουν μια βελανιδιά για να την κάψουν στο τζάκι ώστε να φέρει τύχη.

Στη Σλοβενία κυριαρχούν τα κάλαντα αλλά και το στόλισμα του χριστουγεννιάτικου δέντρου, ενώ κόβουν επίσης ψωμί-βασιλόπιτα “rotica” (πότιτσα) για υγεία και καλοτυχία.

Στην Αλβανία, όπως και στη Βουλγαρία, παλιά το φλουρί τοποθετούνταν στον μπακλαβά αλλά σήμερα υπάρχει η βασιλόπιτα, ενώ το φαγητό των Χριστουγέννων ήταν πιλάφι με αρνί και σήμερα κυριαρχεί η γαλοπούλα ως κύριο πιάτο. Στην Αλβανία στολίζουν δέντρο και τα παιδιά ψάλλουν τα κάλαντα όπως στις περισσότερες χώρες των Βαλκανίων.

Στη Βοσνία Ερζεγοβίνη συναντάμε, επίσης, τα κάλαντα και το στόλισμα του Χριστουγεννιάτικου δέντρου, ενώ ανήμερα τα Χριστούγεννα στο τραπέζι υπάρχει μοςχαρίσιο κρέας, πίτες και γλυκά.

Ανεξάρτητα από το πώς γιορτάζονται τα Χριστούγεννα σε κάθε μια από τις χώρες της Βαλκανικής, η ευχή είναι μία: “Ευχές σε όλους για χαρούμενες γιορτές και στον καινούργιο χρόνο πάμπλουτοι να ‘στε στη χαρά και πάμφτωχοι στον πόνο”.

ΚΑΙ ΤΩ ΘΕΩ ΔΟΞΑ

Ευχαριστούμε θερμα τον Σεβασμιω τατο Ποιμενάρχη μας

κ.κ. Δανιήλ,

που από την πρώτη στιγμή αγκάλιασε και στήριξε την έκδοση
του Ψηφιακού Περιοδικού της Ενορίας μας.